



בע"א (רמת גן) 22061-11-13 - אילן בסט נ' עיריית רמת גן

בע"א (רמת-גן) 22061-11-13 - אילן בסט נ' עיריית רמת גן/שלום רמת-גן

בע"א (רמת-גן) 22061-11-13

אילן בסט

נגד

עיריית רמת גן

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים ברמת-גן

[16.12.2013]

כב' השופט עדי הדר

החלטה

החלטה

1. בפניי בקשה לעיכוב הליכים עד לקבלת מסמכים נדרשים בעניין הודעת תשלום קנס שבעטיה נפתחו נגד המבקש הליכי גביה.

2. ביום 12.11.13 הוריתי על עיכוב הליכי גביה עד להחלטה אחרת, וכן הוריתי למשיבה להגיב לבקשה, וזו הגישה תגובתה ביום 25.11.13.

3. המשיבה כללה בתגובתה אישור שליחה בדואר רשום, עם חותמת הדואר, הנתמך ע"י תצהיר, לפיו ביום 20.06.02 נשלחה ההודעה אל המבקש, דהיינו, פחות משנה מביצוע העבירה ביום 10.09.01, ולאחר שבוררו פרטי המבקש אצל המשכירה "רנט א קאר", לרח' חללי מינכן 11, בלוד.

4. באותו יום החלטתי כי "השאלה היחידה להכרעה היא אכן האם הומצא הקנס כדבעי". הוריתי למשיבה לסמן ברשימה שצירפה לתצהיר את הקנס הנוגע לעניין.

5. באותו יום, המשיבה הגישה את הרשימה וסימנה את הכתובת הנוגעת לעניין ברשימה.

6. נתתי למבקש זכות תשובה תוך 14 יום מיום 25.11.13.

7. בתשובתו לא חלק על הכתובת אליה נשלח הדו"ח, אלא שאל כיצד וידאה המשיבה את קבלת הדו"ח על ידו, וטען שהמעקל הגיע לכתובת אחרת, וביקש לקבל מסמכי ההסבה ומסמך של רשות הדואר בדבר שליחת דבר הדואר.



8. הוריתי למאשימה למסור למבקש (בטעות נכתב "נאשם") את המסמכים המבוקשים, ככל שישנם, ולמבקש הוריתי ליתן את עמדתו לאחר שיעיין תוך 21 יום ממועד קבלתם.
9. ביום 9.12.13 הודיעה המאשימה כי בשלב זה אין בידה מסמכי ההסבה, כיוון שהיא לא מחויבת לשמור אותם למעלה מעשור.
10. המשיבה העירה כי המבקש לא כפר במגוריו בכתובת אליה נשלח הדו"ח במועד הנוגע לעניין. באותו יום הוריתי למזכירות להעביר את תשובת המשיבה והחלטתי לתשובת המבקש תוך 21 יום מקבלת החלטתי, והערתי כי בשלב זה נראה שהמשיבה הוכיחה המצאה לפי סעיף 44א לחסד"פ, וכי עליו לשקול עמדתו בטרם אאלץ לדון בחיובו בהוצאות, ככל שאדחה את בקשתו.
11. ביום 15.12.13 הוגשה תשובת המבקש בה טען כי היה על המשיבה לשמור על מסמכי ההסבה ולעניין כתובת מגוריו, אישר כי התגורר בכתובת אליה נשלח הדו"ח, אולם טען לראשונה כי זו כתובת אמו וכי מזה שנים אינו מתגורר בבית אמו, אלא בדירות שכורות וכי הכתובת לא שונתה במשרד הפנים מתוך רצון שדברי דואר חשובים כמו במקרה דנן יגיעו לידי ואל ישלחו לכתובת מגורים זמנית.
12. המשיב טען שהמסמך שהגישה המשיבה אינו קביל לפי סעיף 36 לפקודת הראיות.
13. המבקש טען שלמיטב זכרונו מעולם לא קיבל דו"ח חניה במהלך עבודתו בחברת "קירט שמירה ואבטחה" ששכרה המכונית בה עשה שימוש המבקש יחד עם נהגים אחרים.
14. המבקש סבור כי כאשר פנתה המשיבה אל המשכירה נמסרה כתובת מגוריו העדכנית והמשיבה בחרה לפעול לפי מאגר הרישום של משרד הפנים "ולא הגדילה ראש למצוא את הכתובת הנכונה".
15. יצוין שאין בסמכותי לדון בהתיישנות הענישה, אלא בהרשעת המבקש והבאתי עניין זה לידיעת המבקש בהחלטתי הראשונה.
16. המבקש הפנה אותי לפסק דינו של כבוד השופט רוזן בעפ"א (ת"א) 800059/07.
17. כפי שצוין בתגובת המשיבה על פי עפ"א (מחוזי ת"א) מור נ' עת"א, תקנה 44 לתקנות סד"פ, יוצרת חזקת מסירה בעבירות מהסוג שמיוחס למבקש, לפיה רואים את ההודעה לתשלום קנס כאילו הומצאה כדין, בלא חתימה על אישור המסירה, כאשר השולח הוכיח כי אכן ההודעות נשלחו בדואר רשום לנמען לרבות ע"י הצגת אישור של רשות הדואר על קבלת דבר הדואר למשלוח.
18. המשיבה הבהירה כי בהתאם לסעיף 57 לפקודת הראיות, מאחר ודבר הדואר (הודעות תשלום הקנס) נשאו את כתובתו של המבקש ושולם לדואר בעד משלוחן, הרי "רואים את ההמצאה כמבוצעת".
19. לעניין זה, המבקש טען לראשונה בתשובתו, שבעבר התגורר אצל אימו וללא ציון המועד בו עבר להתגורר בדירות שכורות, אישר שלמרות מגוריו בכתובות שונות ממועד בלתי ידוע, השאיר כתובת האם ככתובת מגוריו במשרד הפנים לצורך קבלת דברי דואר חשובים והרי כך בדיוק נהגה המשיבה ששלחה אליו הדו"ח לכתובת שהוא עצמו הצהיר עליה.
20. ברע"א 5255/11 עיריית הרצליה נגד כרם קבע בימ"ש העליון כי מסירה של דו"ח חניה שהתבצעה בדואר רשום, כפי שקובע החוק, הינה מספקת לצורכי גביה מנהליים.
- על פי פסק הדין, ניתן לסתור החזקה ולהוכיח כי ארעה תקלה כלשהיא שגרמה כך שהנמען לא קיבל ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו, ואולם זהו המצב החריג ויוצא הדופן.
21. המבקש לא ניסה לסתור החזקה, ואף אישר כפי שצוין לעיל שהמשיבה הייתה אמורה לשלוח הדו"ח לכתובת שאליה נשלח הדו"ח במועד הנוגע לעניין.
22. בנוסף לאי סתירת חזקת המצאת הדוח, גם לעניין סיכויי הזיכוי, ככל שתבוטל ההרשעה, המבקש אף לא טען שלא עשה שימוש ברכב של המשכירה, אלא טען שגם אחרים עשו בו שימוש.
23. כמו כן, לא שלל לחלוטין האפשרות שביצע העבירה ולא שלל האפשרות שהיה בכתובת ביצוע העבירה במועד ביצועה.
24. אשר על כן, אני דוחה הבקשה ומבטל עיכוב הביצוע.
25. לכאורה, היה עלי להשית על המבקש הוצאות הבקשה, ובמיוחד לנוכח התוספות השונות שעלו מעת לעת בגרסתו, אולם דעתי אינה נוחה מהשיהוי בגביה ע"י המשיבה שלא קיבלתי לגבי הסבר ולכן לא אשית הוצאות. ניתנה היום, י"ג טבת תשע"ד, 16 דצמבר 2013, בהעדר הצדדים.